

Do tla

Výstava *Do tla* představuje setkání dvou malířských přístupů – Davida Čumala a Dávida Čertanského – jejichž spolupráce překračuje obvyklé hranice sdílené výstavy. Nejde zde o pouhé dialogické umístění dvou autorských přístupů vedle sebe, ale o přímé fyzické propojení jejich obrazů. Oba autoři do děl navzájem zasahují, vkládají své obrazy do obrazů toho druhého a tím doslova přepisují jejich významy. Tento zásah není jemný ani symbolický – je to konkrétní, hmotný, někdy až násilný akt, který proměňuje individuální malbu ve společný organismus.

Takový způsob práce vyžaduje mimořádnou míru důvěry i otevřenosti. Každý z autorů musí přijmout možnost, že jeho dílo bude pozměněno, přetvořeno, nebo dokonce zčásti zničeno. Právě v tomto riziku však vzniká podstata jejich spolupráce – obraz se stává společným polem, místem střetu i souznění, kde se hranice rozpouští v procesu sdíleného gesta.

V malbách Dávida Čertanského se běžné situace stávají nositeli nečekané symboliky. Zvolené výjevy, pohled z auta, interiér, hořící počítač, jsou zachyceny z odstupů, jako by se odehrávaly v paměti autora. Čertanský vychází z každodennosti, ale barvou a kompozicí ji převádí do jiného, téměř snového prostoru. Vrstvy tlumených barev se místy rozpíjejí, jinde vibrují v záchvěvech duhového šumu, který narušuje realitu a přibližuje ji vnitřnímu vidění. V těchto obrazech je přítomné napětí mezi pozorováním a představou, mezi dokumentem a snem. Jeho gesta jsou přesná, a přesto nechávají prostor pro neurčitost jako by malba sama zpochybňovala, co je skutečné.

David Čumalo naopak přistupuje k malbě jako k procesu, který zkoumá fyzickou podstatu obrazu. Jeho plátna nesou stopy seškrabávání, vrstvení a opakovaného zásahu, který zanechává zranění i paměť materiálu. Tímto způsobem vznikají obrazy, jež působí jako reliéfy – těla, v nichž se střetává gesta minulé s těmi současnými. Vrstvy barvy se mění v metaforu vrstev času, příběhů a prožitků, které se prolínají. Čumalova práce je intuitivní i analytická zároveň: každé gesto má hmotnost, každé setření odhaluje další rovínu. V kontextu výstavy *Do tla* jeho přístup vytváří protiklad k Čertanského stavbě obrazu, zatímco jeden rozkládá, druhý zahušťuje, a v jejich vzájemném propojení vzniká napětí, které je jádrem celé výstavy.

Vkládání obrazů do sebe je fyzickým i metaforickým propojením, při němž se dvě odlišné malířské energie proměňují v jednotný, mnohvrstevnatý celek. Je to proces, který připomíná střet, ale i splynutí – moment, kdy se jeden obraz stává tělem pro druhý, kdy se hranice rozpouští v sdíleném aktu tvorby.

Výstava *Do tla* tak sleduje, co se stane, když se malba stane prostředkem fyzické komunikace. Když se z doteku stane zásah, z vrstvy paměti spolupráce a z individuálního gesta sdílený prostor. Je to výstava o odvaze nechat druhého vstoupit do vlastního díla a o tom, že právě v této zranitelnosti vzniká nová forma malířského dialogu.

Světlana Malina

David Čumalo & Dávid Čertanský:
Do tla
kurátorka: Světlana Malina

Do tla

The exhibition *Do tla* presents an encounter between two approaches to painting – those of David Čumalo and Dávid Čerfanský – whose collaboration transcends the usual boundaries of a shared exhibition. This is not merely a dialogical juxtaposition of two artistic approaches, but a direct physical connection between their paintings. Both artists intervene in each other's works, inserting their paintings into the other's, thereby literally rewriting their meanings. This intervention is neither subtle nor symbolic; it is a concrete, tangible and sometimes even violent act that transforms individual paintings into a shared organism.

Such a process demands an extraordinary degree of trust and openness. Each artist must accept the possibility that their work may be altered, transformed or even partially destroyed. However, it is precisely this risk that lies at the heart of their collaboration – the painting becomes a shared field, a space of conflict and harmony where boundaries dissolve in the act of collective gesture.

In Dávid Čerfanský's paintings, everyday situations become carriers of unexpected symbolism. The chosen scenes – such as a view from a car, an interior or a burning computer – are captured from a distance, as if they are unfolding within the artist's memory. Čerfanský draws on daily life, but through colour and composition, he transforms it into an almost dreamlike space. Layers of muted colours blur here and there, while in other areas, they vibrate in flashes of rainbow noise, disrupting reality and bringing it closer to inner vision. These paintings convey a tension between observation and imagination, between document and dream. His gestures are precise, yet they leave room for ambiguity, as if the painting itself questioned what is real.

David Čumalo, on the other hand, approaches painting as a process that explores the physical essence of the image. His canvases bear traces of scraping, layering and repeated intervention, which leaves both wounds and memories within the material. In this way, images are created that appear as reliefs – bodies where past and present gestures collide. Layers of paint become a metaphor for layers of time, stories and experiences intertwined. Čumalo's work is both intuitive and analytical: every gesture bears weight, every erasure reveals another layer. In the context of the exhibition *Do tla*, his approach contrasts with Čerfanský's construction of the image: while one decomposes, the other condenses, and their interconnection creates a tension that lies at the heart of the entire exhibition.

The insertion of paintings into one another is a physical and metaphorical interaction, transforming two different painterly energies into a unified, multi-layered whole. It is a process that resembles a clash, but also a fusion – a moment when one image becomes the body for another, and boundaries dissolve in a shared act of creation.

The exhibition *Do tla* thus explores what occurs when painting is used as a form of physical communication – when touch becomes intervention, layers of memory become collaboration and individual gestures become shared space. It is an exhibition about the courage to allow another to enter one's own work and about how, precisely in this vulnerability, a new form of painterly dialogue can emerge.

Světlana Malina

David Čumalo & Dávid Čerfanský:
Do tla
kurátorka: Světlana Malina